

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1880/2023.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.I.35.051/2023/7. számú ítélete alaptörvényellenességének megállapítására és megsemmisítésre irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A gazdasági társaság indítványozó (a továbbiakban: indítványozó vagy felperes) – jogi képviselője (dr. Szerencsés Angela ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján 2023. augusztus 25-én alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Indítványában a Kúria 2023. június 29-én közölt Kfv.I.35.051/2023/7. számú ítélete alaptörvényellenességének megállapítását kérte és azt, hogy a kúriai ítéletet az Alkotmánybíróság – a Szegedi Törvényszék 101.K.700.753/2022/16. számú ítéletére, továbbá a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) Csongrád-Csanád Megyei Adó- és Vámigazgatósága 8321740088 számú határozatára, valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága 6454772574 számú határozatára kiterjedő hatállyal – semmisítse meg.
- [2] 1.1. Az alapul fekvő ügyben – a hatósági határozatok és a bírói döntések, valamint az alkotmányjogi panasz és mellékletei szerint – a belföldi illetékességű adózó indítványozó, mint felperes az állami adóhatóság alperes határozata bírósági felülvizsgálatát kezdeményezte.
- [3] Az adóhatósági eljárás előzménye, hogy a felperesnél valamennyi adóra és költségvetési támogatásra bevallások utólagos ellenőrzését rendelték el a 2016. január 1-je és 2016. december 31. közötti időszakra. Az elsőfokú adóhatóság 2017. december 5-ével kezdődően a tárgyidőszakra vonatkozóan vizsgálatot végzett a felperesnél. A felperes észrevételt tett az ellenőrzés megállapításairól készült jegyzőkönyvre, ennek nyomán kiegészítő ellenőrzést rendeltek el. A jegyzőkönyv utalt arra, hogy felperes ellenőrzése során a tényállás tisztázása érdekében szükségessé vált az Európai Közösség adóügyi együttműködési szabályai alapján külföldi

adóhatóság megkeresése. A külföldi adóhatóságnak küldött megkeresés érinti a társasági adót, a személyi jövedelemadót, egészségügyi hozzájárulást, szakképzési hozzájárulást, szociális hozzájárulási adót, magánszemélyektől levont személyi jövedelemadót, nyugdíjbiztosítási alapot megillető bevételek közül a magánszemélyektől levont járulékot, egészségbiztosítási és munkaerő-piaci járulékot. Ezen adónemekben a külföldi adóhatóság válaszáig megérkezéséig nem volt lehetőség az ellenőrzés lezárására, így az ezeket érintő megállapításokat külön jegyzőkönyvben rögzítik.

- [4] Az adóhatóság a vizsgálata során felhasználta a társigazgatóságok által végzett ellenőrzések eredményeit, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Bűnügyi Igazgatósága által a 2017. július 7-én 61003-383/2017.bü számon az egyik ügyvezető és társai ellen elrendelt nyomozással indult büntetőeljárás során a bűnügyi igazgatóság által rögzített tanúvallomásokot, valamint a Szolnoki és a Kecskeméti Törvényszék előtt folyó büntetőper egyes iratait.
- [5] Az elsőfokú adóhatóság az általános forgalmi adó, a rehabilitációs hozzájárulás, a környezetterhelési díj, és környezetvédelmi termékadjó adónemekben a bevételek utólagos vizsgálatára irányuló vizsgálata során – a Kúria Kfv.I.35.052/2023/7. számú ítélete folytán megismételt eljárásban – több adónemben adókülönbözetet állapított meg, és adóbírságot szabott ki, továbbá késedelmi pótlékot számított fel. Az elsőfokú adóhatóság egyebek között arra a következtetésre jutott, hogy a felperesnek az egyes alvállalkozókkal kötött szerződéseinek munkaadó-kölcsönzést lepleztek, ezért az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: régi Art.) 1. § (7) bekezdése alapján a szerződéseket tényleges tartalmuk alapján átminősítette. Megállapítást tett a felperes által az alvállalkozók munkavállalóinak önköltségi áron biztosított hidegétkezés vonatkozásában a kapcsolatos beszerzések tekintetében az áfalevonás érvényesítését illetően.
- [6] Az indítványozó fellebbezésére a másodfokú adóhatóság alperes a 6454772574 számú határozatával az elsőfokú határozatot a rehabilitációs hozzájárulás és környezetterhelési díj adónemekhez kapcsolódóan elévülés miatt megváltoztatta, az összes adókülönbözet összege 542 304 000 forintra csökkent. Az áfa adókülönbözet összege 542 119 000 forint maradt. A másodfokú döntés szerint az adóhatóság a párhuzamosan folyó büntetőeljárásra tekintettel a közigazgatási eljárást nem függeszthette fel. Érvelése szerint a büntetőeljárás nem minősül a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 32. § (1) bekezdése szerinti olyan előkérdésnek, amelyre tekintettel az elsőfokú adóhatóságnak az eljárást fel kellett volna függesztenie. A felperes elévülési kifogása kapcsán rögzítette, hogy a bűnügyi igazgatóság által 2017. július 7-én elrendelt nyomozással indult büntetőeljárás időtartama alatt a régi Art. 164. § (1c) bekezdése alapján az adómegállapításhoz való jog elévülése a büntetőeljárással érintett két adónem, az áfa és áttételesen a társasági adó

tekintetében nyugszik, amelyet nem érint az, hogy a felperes és két alvállalkozója közötti ügyleteket a büntetőeljárásba bevonták-e. A büntetőeljárással nem érintett adónemek esetében pedig az időközben bekövetkezett elévülést figyelembe vette, az elsőfokú döntést erre tekintettel változtatta meg. A másodfokú adóhatóság a gazdasági eseményhez kapcsolódóan, a vállalkozói számlákban szereplő levonható áfa kérdésében kiemelte, hogy a felperes tudott az adókijátszásról. A jogügyletek célja egyrészt a valójában megvalósult munkaerő-kölcsönzésre irányadó szabályok szerinti áfa fizetési kötelezettség elkerülése és a színlelt vállalkozói szerződéseken alapuló adólevonási jog gyakorlása, másrészt a munkavállalók bérét terhelő adó- és járulék terhek alóli mentesülés volt. A másodfokú hatóság szerint az elsőfokú hatóság a tényállást feltárta, eljárása megfelelt a hazai és a közösségi bírósági joggyakorlatnak. Magának a gazdasági eseménynek a valós tartalmát a régi Art. 1. § (7) bekezdése alapján vizsgálta, megállapította, hogy az elsőfokú hatóság helyesen minősítette a felek közötti jogviszonyt a fordított adózás hatálya alá eső munkaerő-kölcsönzésnek. Az alperes kitért a felperes által az észrevételéhez bizonyítékként csatolt szakértői véleményre.

- [7] 1.2. A felperes az alperes határozata ellen bírósághoz fordult. A bírói döntések szerint keresetében valamennyi megállapítás tekintetében kérte az alperes határozata bírósági felülvizsgálatát. Eljárásjogi kifogást támasztott a büntetőeljáráshoz kapcsolódóan az elévülés, az eljárás felfüggesztésének kérdésében, hivatkozott a kettős jegyzőkönyvezésből eredő súlyos jogszabálysértésre. Az ügy érdemében mind a gazdasági események tartalmának meghatározását, mind az áfa levonás kapcsán betöltött szerepére vonatkozó adóhatósági megállapítást vitatta. Előadta, hogy az EUB Halifax ügyben hozott ítélete is az adóhatósági határozatok elfogadhatatlan voltát támasztják alá. Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította (Szegedi Törvényszék 101.K.700.753/2022/16. számú ítélete). A Kúria a Szegedi Törvényszék ítéletét – az indokolás módosításával – hatályában fenntartotta.
- [8] 2. Az alkotmányjogi panasz a pertörténet, a döntések, és a megelőző eljárások ismertetését követően, az indítvány befogadhatósága körében, az Abtv. 29. §-ában foglalt egyik feltétel teljesülését, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet illetően azzal érvel, hogy a kúriai ítélet és az elsőfokú ítélet, valamint a NAV mindkét határozata ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1), (2) és (7) bekezdéseivel. A panasz idézi az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését és 28. cikkét is.
- [9] Az alkotmányjogi panasz több alkotmánybírósági határozatra hivatkozik, és értelmezi a régi Art. 164. § (1a) és (1c) bekezdését. A régi Art. 164. § (1)–(13) bekezdései az adó megállapításához való jog elévüléséről szólnak. Az (1a) bekezdés arra utal, hogy a bíróság által jogerősen megállapított, az a)–e) pontban felsorolt bűncselekmény esetén, ha azt adóra, járulékra vagy költségvetési támogatásra követik el, az adó megállapításához való jog nem évül el mindaddig, amíg a bűncselekmény

büntethetősége el nem évül. Az (1c) bekezdés azt tartalmazza, hogy az adó megállapításához való jog elévülése az (1a)–(1b) pontok szerinti büntetőeljárás esetében a büntetőeljárás kezdő időpontjától annak jogerős befejezéséig nyugszik.

- [10] A panasz lényeges tartalma szerint a Kúria ítélete sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, a jogorvoslathoz való jogot, az ártatlanság védelmét azáltal, hogy a hatályos jog kétséget kizáró félretételével, figyelmen kívül hagyásával, önkényes, *contra legem* alkalmazásával utasította el az indítványozó keresetét, továbbá indokolási kötelezettségének a tisztességes eljáráshoz való alapjogba ütköző módon nem tett eleget.
- [11] 2.1. A panasz szerint bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség az, hogy az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügyben a bíróságok és a hatóságok döntéseiben a régi Art. 164. § (1a), illetve (1c) bekezdéseinek az Alaptörvénybe ütköző alkalmazása az elévülés szabályainak a megkerülését eredményezte, ami kifejezetten befolyásolta a bírói döntést, mégpedig olyan módon, hogy azzal sérült az indítványozónak a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjoga, a jogorvoslathoz fűződő alapjoga és az ártatlanság védelméhez fűződő alapjoga. A Kúria ezen túlmenően figyelmen kívül hagyta azt a kötelezően alkalmazandó szabályt, hogy az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire, így rá is kötelezőek.
- [12] Az indítvány részletes érvelést tartalmaz azokról a körülményekről, amelyekből az indítványozó szerint következik, hogy a Kúria és a Törvényszék az ítéletek meghozatala során a hatályos jog kétséget kizáró félretételével, figyelmen kívül hagyásával, illetőleg szándékos *contra legem* alkalmazásával utasították el az indítványozó kereseti kérelmét. Az indítvány bemutatja a régi Art. 164. §-a norma-fejlődését, a jogalkotó által a norma alkalmazhatóságának anomáliái időről-időre történő kiküszöbölésére irányuló pontosításokat, melyek alapján az indítványozó szerint egyértelműen rögzíthető, hogy a bírói döntések és a hatósági határozatok a hatályos jogot figyelmen kívül hagyták [indítvány 2. c) pont (A) alpontja]. Ennek lényege, hogy az adóhatóságok határozataiban elfoglalt álláspont szerint a „rendes” 5 éves elévülési időn túl meghozott határozataik jogszerűek, az elévülés nyugvásának megállapításához elégséges a büntetőeljárás megindulása, eljárásuk felfüggesztésére pedig az elévülés kérdésének megítélése tekintetében nincs szükség; a bíróságok a régi Art. 164. § (1a), illetve (1c) bekezdéseinek rendelkezéseit annak ellenére és oly módon alkalmazták, hogy a vádlottak bűnösségét, indítványozóval szemben alkalmazható büntetőjogi intézkedés meghozatalát a jogszabály által megkövetelt feltételnek megfelelően az arra hatáskörrel rendelkező bíróság jogerősen nem állapította meg. A panasz szerint az elévülés nyugvása megállapíthatóságának feltétele az, hogy a nyugvás befejeződjék a jogerős marasztaló büntetőbírósági ítélettel, ennek hiányában az adómegállapítási jog elévülésének nyugvása bekövetkezése nem állapítható meg. A panasz szerint az adóhatóságok teljesen negligáltak a régi Art. 164. § (1a) bekezdésének jogi normáját, a Szegedi Törvényszék

ítélete szintén nem alkalmazta a régi Art. 164. § (1a) bekezdésének szabályát, az elévülési időt nem állapította meg, „[a] Kúria ítéletében a régi Art. 164. § (1a) bekezdését szintén egész egyszerűen nem alkalmazta, ebben a körben semmilyen megállapítást, érvelést nem tartalmaz, az elévülési időt szintén nem állapítja meg, pusztán annyit rögzített, hogy a Szegedi Törvényszék ítéletét úgy értelmezte, hogy mivel: »[...] a büntetőeljárás az adómegállapításhoz való jog elévülési idején belül indult meg, érintette a tárgyidőszakot, és a jelen per tárgyát is képező áfa adónemet is [...]«, mely megállapítás, a jelen indítvány alapul fekvő ügyében egész egyszerűen nem is értelmezhető.”

[13] 2.2. A panasz szerint a bírói döntések és a hatósági határozatok alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéseket is felvetnek. Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés a panasz szerint, hogy a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz fűződő alapjogok érvényesülnek-e akkor, ha a bíróság az Alaptörvény 28. cikkének alkalmazását mellőzi, és ezzel megakadályozza a jogszabály céljának az érvényesülését; ebben a körben a panasz felhívja a 23/2018. (XII. 28.) AB határozatot. A panasz szerint a bírói döntések kiléptek a jogértelmezési keretből, a régi Art. 164. § (1a) bekezdését egészen egyszerűen nem alkalmazták, ami olyan önkényes döntést eredményezett, ami az indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát súlyosan sértette. A panasz szerint az adóhatóságok az adómegállapítási jog elévülése kérdésében nem foglaltak állást, hanem azt a nyugvási szabály alkalmazásával próbálták megoldani, megsértették az indítványozó tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos alapjogát, mivel indítványozó – az adóhatóságok határozatai ellen indított – közigazgatási perbe vitt jogait egészen egyszerűen nem bírálták el. A Kúria az ítéletében egyértelműen *contra legem* jogalkalmazást valósított meg azáltal, hogy a régi Art. 164. §-a elévülésre vonatkozó szabályai tekintetében az ügyben irányadó időszakra alkalmazható jogszabály helyett a 2013. december 31. napjáig hatályos jogszabálysöveget vette figyelembe, anélkül, hogy megindokolta volna annak az okát: a Kúria ítélete szerint „[...] a büntetőeljárás az adómegállapításhoz való jog elévülési idején belül indult meg, [...]”. Ugyanakkor az irányadó régi Art. 164. § (1a) és (1c) bekezdéseinek 2014. január 1-jétől a jelen alapul fekvő ügyben irányadó szabályát egyáltalán nem is alkalmazta, és nem is vette figyelembe. A panasz szerint a Kúria nem tett eleget a tisztességes bírósági tárgyalásból eredő indokolási kötelezettségének, a 20/2017. (VII. 18.) AB határozat [25]–[30] bekezdései szerint.

[14] 2.3. A panasz érvelést tartalmaz az ártatlanság vélelme sérelmével kapcsolatban is. Ennek lényege szerint a panasz abból indul ki, hogy az indítványozó gazdasági társaság tényleges tulajdonosának és volt és akkori ügyvezetőinek mint természetes személyeknek a büntetőjogi felelősségét jogerős büntetőbírói megállapítás hiányában, a Kúria, a Szegedi Törvényszék és az eljáró hatóságok döntéseikben

megállapították, hiszen e nélkül a régi Art. 164. § (1c) bekezdésében foglalt rendelkezése nem lett volna alkalmazható, ami sérti az ártatlanság véelmét.

- [15] Az Alkotmánybíróság a panaszt a tartalma szerint bírálta el.
- [16] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e. A befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát [Abtv. 56. § (3) bekezdés].
- [17] 3.1. Az alkotmányjogi panasz határidőben érkezett. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét és az indítványozó jogosultságát megalapozó törvényi rendelkezést, az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit, a támadott bírói döntést, továbbá tartalmazza az alaptörvény-ellenességre vonatkozó okfejtést, valamint a kifejezett kérelmet a bírói döntés megsemmisítésére. Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, valamint jogosultsága és érintettsége az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján megállapítható, mivel saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő alkotmányjogi panaszát.
- [18] Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így fennállásukat az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja [3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]].
- [19] 3.2. A panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség körében három, Alaptörvényben biztosított jog sérelmét állítja. Ezek a tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jog, az ártatlanság véelme és a jogorvoslathoz való jog.
- [20] Ezeknek a jogoknak a sérelmét a panasz arra vezeti vissza, hogy a NAV, a Törvényszék és a Kúria az adó megállapításához való jog elévülési kérdésében a régi Art. 164. § (1a) bekezdését nem alkalmazta, a régi Art. 164. § (1c) bekezdésére hivatkozásnak az adóhatóságok és a Törvényszék döntésében pedig nem lett volna helye a konkrét esetben a panasz szerint. A régi Art. 164. § (1c) bekezdése 2014. január 1-jétől úgy szólt, hogy az adó megállapításához való jog elévülése az (1a)–(1b) pontok szerinti büntetőeljárás esetében a büntetőeljárás kezdő időpontjától annak jogerős befejezéséig nyugszik.
- [21] Mivel az Alkotmánybíróság nem vonhatja el a rendes bíróságok jogértelmezési hatáskörét, csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki – ellenkező esetben egyfajta „szuperbíróságként”, a meglévők melletti újabb hagyományos jogorvoslati fórumként járna el [3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3204/2021. (V. 19.) AB végzés, Indokolás [27]] –, és mivel nem tekinti az Abtv. 29. § szerinti alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek, illetve a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességnek azt, ha az indítványozó az

eljáró bíróság téves jogértelmezését sérelmezve a számára kedvezőtlen döntés megváltoztatását kívánja elérni {3241/2016. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [15]}, továbbá mivel több határozatában is kimondta már, hogy az, hogy „a jogerős határozatot hozó bíróság nem osztotta [jogi] álláspontját egy konkrét kérdésben, nem teszi az eljárást tisztességtelenné, emiatt nem válik az eljárás és a döntés önkényessé sem” {148/D/2011. AB határozat, ABH 2011, 2347, 2352; 3172/2015. (VII. 24.) AB végzés, Indokolás [20]; 3063/2018. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [28]; 3290/2018. (VII. 20.) AB végzés, Indokolás [20]}; ezért az Alkotmánybíróság különbséget tesz *contra legem* és *contra constitutionem* jogértelmezés között, és csak az utóbbit tekinti az alkotmányossági jogsérelem szintjére felérőnek.

- [22] A 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban, amelyre az indítvány utal, az Alkotmánybíróság három, egymást erősítő feltétel együttes fennállását követelte meg annak megállapításához, hogy a bíróság *contra legem* jogalkalmazása felérjen az alkotmányossági sérelem szintjére, és megállapítható legyen az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelme. Ezek: a bíróság a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normákat nem vette figyelembe, döntésének ezt a mozzanatát nem indokolta meg, s döntését ehelyett egy olyan bírósági joggyakorlatra alapította, amelynek alapjául szolgáló jogi normákat a jogalkotó kifejezetten hatályon kívül helyezte {20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [29]; legutóbb megerősítette: 3044/2022. (I. 31.) AB végzés, Indokolás [28]}. A jelen ügyben e feltételek nem állnak fenn.
- [23] A Törvényszék és a Kúria valamennyi, az indítványozó által is hivatkozott jogszabályi rendelkezést figyelembe vette és alkalmazta az eljárása során (törvényszéki ítélet indokolása [45]–[54] pontjai, kúriai ítélet indokolása [46]–[49] pontjai).
- [24] A bíróságok a régi Art. egyes szabályai értelmezésével és alkalmazásával döntöttek az indítványozó keresetéről. A bíróságok ítéletei részletesen foglalkoztak a felperes érvelésével az adóigazgatási eljárás és a büntetőeljárás kapcsolatát illetően, mind az eljárás felfüggesztése, mind az elévülés kérdése körében (különösen kúriai ítélet indokolása [48]–[49] pontja). A bíróságok a törvény jogalkalmazói értelmezésével, a konkrét ügy sajátosságaira tekintettel hozták meg döntésüket az alperes adóhatóság határozatáról. Az alkotmányjogi panaszban foglaltak alapján mindezekre figyelemmel nincs kellő következtetési alap annak megállapítására, hogy a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban írt ama feltételek, amelyek együttes fennállása mellett valamely jogalkalmazási hibában szenvedő bírói döntés az önkényes volta miatt alaptörvényellenessé válna, a jelen esetben fennállna. Ezért a tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jog állított sérelme alapján az alkotmányjogi panasz nem fogadható be (Abtv. 29. §).
- [25] 3.3. A jogorvoslathoz való jog sérelmét illetően a panaszban foglaltak alapján azt lehet megállapítani, hogy megismételt eljárásban az adóhatósági eljárás kétfokú volt, amelyet bírósági felülvizsgálat és kúriai eljárás követett; az első- és másodfokú

adóhatóság megjelölte döntése jogi alapjait, az adóhatósági határozat felülvizsgálata során a Törvényszék érdemben döntött. Nem állapítható meg ezért, hogy az Alaptörvény szerinti jogorvoslati jog állított sérelme alapján a jelen esetben a panasz befogadásának lenne helye.

- [26] 3.4. A panasz külön érvelést tartalmaz az Abtv. 29. §-a szerinti alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés körében. Ennek lényege a régi Art. 164. §-a egyes elévülési szabályainak a mikénti értelmezése és a konkrét tényállásra vonatkoztatása. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz hatáskörben bírói döntések és bírói döntésekben alkalmazott jogszabályok alaptörvény-ellenességét vizsgálhatja. Hogy valamely adójogi tényállásnál a régi Art. hatálya alá tartozó ügyleteknél az adó megállapításához való jog elévülése egy-egy konkrét esetben miként ítéltető meg, olyan, szakjogi jogalkalmazást érintő kérdés, amely abban az általánosságban, ahogyan azt a panasz tartalmazza, a panasz befogadását az Abtv. 29. §-a szerint nem alkalmas megalapozni.
- [27] 3.5. A panasz hivatkozik az ártatlanság vélelmének sérelmére is. A jelen esetben a bírói döntések és az ártatlanság véelme között nincs összefüggés; a bírói döntések arról szólnak, hogy az adó megállapításához való jog egyes adónemeknél a régi Art. 164. §-a egyes rendelkezései szerint a konkrét esetben elévült-e.
- [28] 3.6. Az indokolási kötelezettséggel összefüggésben az Alkotmánybíróság azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Mindebből, az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a bírósággal szemben az a minimális elvárás mindenképpen következik, hogy az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket" {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]–[34]}.
- [29] Az, hogy a Kúria az indítványozó álláspontja szerint kellő mélységben nem indokolta, hogy az alapügyben egyes adónemeknél az adó megállapításához való jog miért nem évült el, mindaddig, amíg ezzel összefüggésben tartalmaz indokolást a döntés, önmagában az indokolási kötelezettséggel összefüggésben nem vizsgálható. Az indokolási kötelezettségből ugyanis az ügy lényegi részére vonatkozó indokolás ténye fakad, ennek a követelménynek a Törvényszék és a Kúria eleget tett.
- [30] Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdése *a)* pontja és *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2024. február 6.

Dr. Czine Ágnes s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
előadó alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró